ЗМІСТ

Запамороченння

Повна версія документа на **ridmi.ua**

Про видання

Одного разу Жонатан Тув’є прокинувся і виявив себе прикутим до скелі в ущелині, сповненій крижаного холоду. Поряд він побачив свого вірного пса і двох незнайомців. Троє чоловіків розпочали люту боротьбу за виживання, поступово втрачаючи людську подобу. Та найстрашнішим з усього став тягар особистої таємниці кожного з них, ретельно прихованої глибоко всередині...

Детальний опис і характеристики видання — на сторінці
ridmi.ua/product/zapamorochennya/

1

Божевілля не звучало 6 так порожньо. Гарно запам’ятайте цей металевий звук. Допоки він лунатиме у вашій голові, це буде доказом того, що ви не божевільні.

Уривок з роману «Пітьма»

Навколо — темрява.

Уже десять хвилин я щосили намагаюся поворухнутись, але не можу. Вдома крізь вікно нашої спальні зазвичай чути шум автівок. Але тут — нічого. Ані гудіння двигунів, ані голосів. Хоча ні, чути протяжний свист. Вітер... Десь стогне вітер.

Де я?

Мені треба напружити пам’ять і відтворити хід подій. Учора ввечері я був у лікарні, поруч із Франсуазою. Пам’ятаю, як спекотно було в її палаті, я почувався зле. Потім... Потім я поїв там, скуштував огидної меляси' і залишався з дружиною аж до закінчення часу відвідування. Коли я вийшов звідти, мене нудило. Повернувся додому, на пагорби Аннесі. Було пізно. Відірвав аркуш календаря, що на нічному столику, і заснув сам у нашому великому теплому ліжку.

Було 25 лютого 2010 року. Глибока зима.

А тепер прокидаюсь на чомусь твердому, паралізований і задубілий?

Великий палець на правій руці поворухнувся. Зігнувся і випрямився. Тепер пальці ніг. Таке відчуття, наче мої сухожилля скорочуються по одному, м'язи тремтять. Нарешті стрепенулись повіки. На радощах я повторюю цей рух не зупиняючись. Розплющити, заплющити, розплющити, заплющити. Я відчуваю, що оживаю. За хвилину чи дві я відірву від підлоги свої шістдесят два кілограми і нарешті зрозумію, що зі мною трапилось.

Але раптом я заклякаю від нового звуку. Від брязкоту, яким супроводжується рух мого зап’ястка.

Наосліп підводжуся, похитуючись від запаморочення, й ощупую його. Моє праве зап’ястя стискає якесь тверде кільце.

Хоч би яким тупим і нереальним це здавалось — схоже, мене прикували.

Мамо, мені здається, що я за все своє життя не бачив настільки жахливого місця, як цей'. Це пустельне плато, на якому лютують шквали крижаного вітру, а температура може опускається до -60 °C. Воно розташоване у сідловині між Лхоцзе та Еверестом. З одного боку воно виходить на 2000-м стіну Кангшунг, що спускається до Тибету, а з іншого — на 1200-м Західну стіну. Тут немає нічого, крім скель та криги, навіть снігу немає — настільки лютує вітер. Навіть в цю сек він врізається в стінки мого намету. Скоро я вимкну свій ліхтарик, думаючи про тебе.

Бачиш? Свобода існує. Вона здається нам недоступ-ною, що й робить її такою цінною. Цієї миті я вдихаю її на повни груди. Завтра вирушаємо на вершну. У мене з собою прапор, який я там встановлю. Хай там як, якщо на нашій старій добрій Землі існує менш гостине місце, ніж це, то сподваюсь, що я ніколи там не опинюсь.

Лист Жонатана Тув'є до матері, 13 травня 1986 р.,
табір IV, 7925 м, Південне сідло Евересту.
Авторська орфографія збережена.

Каска... шланг... балон...

Мій великий палець прокручує барабан запальнички. І ось над металевим носиком витанцьовує жовта квітка. Шипіння — спалахує газ. Язик полум'я виструнчується, стає блакитним, набирає амплітуду.

Світло.

Золотистий конус простягається між рефлектором, закріпленим на касці у мене на голові, та червоною тканиною намету. У мене пересохло в роті. Мабуть, мене за зап'ястя. Уві сні на мене наділи спелеологічний на-накачали наркотою, потім перевезли сюди та прикували лобний ліхтар. Напроти мене валяється балон ацетилену, під'єднаний шлангом до моєї каски. Також на мене наділи товсту вовняну картату сорочку, штани з начосом, светр, стьобану куртку, потворні зелені шкарпетки і трекінгові

черевики. Я не можу в це повірити, щипаю себе. Брязкіт ланцюга нагадує мені, що все це відбувається насправді.

Тоді в обмеженому просторі моєї тканинної в'язниці я помічаю дві пари старих нейлонових рукавиць, два складені спальні мішки, два махрові рушники — у штучному освітленні важко сказати, білих чи жовтих — та металевий сейф на кодовому замку з шестизначною комбінацією. Мої старі рефлекси мандрівника спонукають мене шукати воду та їжу. Безуспішно. Тоді погляд повертається до спальних мішків. Чому їх два? Чому дві пари рукавиць?

— Франсуаза! Клер!

Ні, ні. Моєї доньки Клер тут немає. Вона десь у Туреччині, проходить стажування від своєї школи гриму та спецефектів. Франсуаза прикута до лікарняного ліжка. Поки я думаю про них, по даху мого тимчасового пристановища починає барабанити вода. Схоже, йде дощ.

Я хукаю у складені долоні. З жахом усвідомлюю, що моя срібна обручка зникла. Я шукаю поглядом навколо, на блакитному кариматі. Забрати у мене цю обручку можна було, хіба що відрубавши мені руку. Ніколи ще вона не покидала мій палець, уже майже вісімнадцять років, навіть у важкі часи. І раптом хтось сміє знімати її з мене? Хто дав їм таке право?

Ланцюг на моєму правому зап'ястку складається з товстих кілець. Я розглядаю масивний замок, що замикає металеве кільце навколо моєї кістки, і щосили смикаю. Марно. Поступово до мого п'ятдесятирічного тіла повертаються відчуття. Під товстим кариматом відчувається нерівна тверда земля. Помічаю щось у кутку — це що, патефон та дві платівки?

Я незграбно пересуваюсь рачки, досі відчуваючи біль. Мій ліхтар освітлює лише ті ділянки, куди я повертаю голову. Кошмар триває. На конвертах платівок назви: «Птахи вашого саду, 24 пісні» та «Wonderful World» Луї Армстронга.

Нічого не розумію. Щодо патефона — це виявився не зовсім він, а його «дитяча» версія, де платівки встромляються всередину. На схожому я колись слухав казки Шарля Перро та братів Грімм. Поруч валяється вушний термометр і старий фотоапарат «Polaroid». П'ять із шести кадрів

уже використані, можна зробити ще один знімок. Маячня якась. У цих речах немає логіки, у ланцюгу на моєму зап’ястку немає логіки, у самій цій ситуації немає логіки.

Мені так холодно, що я ховаю руки в сірі рукавиці. Я підводжуся — у такому кошмарі сильно не розсидишся, — беру газовий балон та розстібаю блискавку намету. Цей сухий металевий смішок викликає цілий наплив спогадів. Пробудження на природі, в похідному житлі… Запаморочення від невідомого... Високі гори... Це було так давно.

Виходжу. Я очікую побачити відкритий простір, зовнішній світ, щось живе. Але нічого немає. Немає ні контурів, ні відтінків, ні переднього плану, ні заднього. Лише пітьма. Єдине джерело світла — моя ацетиленова лампа. У моїй уяві одразу виникає образ батискафа з маленькими жовтими фарами, що занурюється в океанські глибини. Я обертаюсь навколо своєї осі. Бачу лише скелю, старомодний намет і якусь тінь між двома кілками.

Я обережно підходжу. Тінь стає чіткішою. Над місцем, де лежить *воно*, рівномірно здіймаються хмарки пари.

Воно живе.

Рекомендована література

Дім без спогадів. Книга 2

Дружина із горішнього поверху

Хтось знайомий

Закладка з черепом та трояндами

Пташиний короб

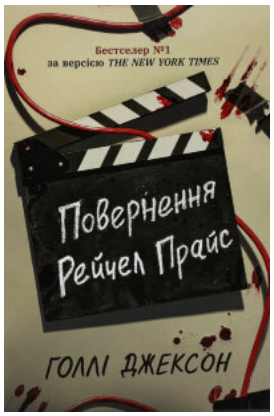

Повернення Рейчел Прайс

Перейти до категорії
Трилер